

Hồi 74

Giai nhân hữu ước

Yến Phi nói: "Yến công tử và Cao công tử về tới rồi!".

Kỷ Thiên Thiên giống như một bé gái ngây thơ nhảy tung tăng nói: "Quả nhiên là họ, hai vị anh hùng khải hoàn trở về".

Bàng Nghĩ rất biết tính cách Cao Ngạn, rầu rĩ nói: "Ta đang sợ nhà đột lại gặp mưa đêm, Cao Ngạn không thấy há họng kể công với Kỷ Thiên Thiên, là một triệu chứng hết sức bất lợi".

Lưu Dự đồng ý nói: "Lần này bọn ta đích xác là mấy kẻ cùng dinh rồi, đến mấy bữa ăn ngày mai cũng thành vấn đề".

Đám Trịnh Hùng đều ỉu xiu không lên tiếng. Ở Biên Hoang Tập sợ nhất là biến thành công địch, sợ thứ nhì là không có tiền.

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười: "Hay là Cao công tử giả bộ thua để trêu bọn ta, sau đó mới làm bọn ta thật là vui".

Yến Phi và Cao Ngạn chung quy rồi cũng bước vào đến trong trướng, Yến Phi chăm chú nhìn những chiếc đèn kéo quân treo đầy khu lều trướng, trong khi Cao Ngạn gượng cười nói: "Ta bây giờ có cảm giác rất giống con dâu xấu số cuộc cũng phải ra mắt bố chồng, Yến Phi là huynh đệ tốt nhất của ta, ta với hấn vinh nhục cùng hưởng, ài! Bọn ta thua sạch cả rồi! Hê! Vì sao sắc mặt các người khó coi thế?".

Kỷ Thiên Thiên mở to mắt đẹp nhìn hấn, nét mặt nghiêm chỉnh ít thấy nói: "Nói với Thiên Thiên đi, là người đang nói đùa!".

Bàng Nghĩ cười thầm: "Hấn ta không đùa đâu. Yến Phi bất lực đã thất thủ rồi, bọn họ vận mệnh tương đồng với chúng ta, bọn họ thua sạch bách, bọn ta thì mất sạch bách, con bà nó, ... ngày mai còn làm người được thế nào đây?".

Yến Phi giật nảy mình quay sang nhìn Lưu Dự, thầm nghĩ là với sự tinh minh lão luyện của gã, sao lại có thể sơ hở như vậy được?".

Lưu Dự bước lên một bước, lộ vẻ rất kiên quyết, trầm giọng nói: "Ta bảo chứng với các vị, trước khi trời sáng, sẽ mang hoàng kim về bỏ lại trong hòm cho Thiên Thiên".

Nói xong ngang nhiên xoay người đi.

Kỷ Thiên Thiên vội nói: "Yến Phi anh chả lẽ để gã đi mạo hiểm một mình sao?".

Yến Phi mỉm cười: "Nếu ta không để hấn đơn độc hoàn thành chuyện này, ta sẽ không phải là tri kỷ của gã, nếu Lưu Dụ cần dựa vào sự bảo hộ của ta mới có thể sinh tồn được ở Biên Hoang Tập, gã cũng không thể làm người thừa kế của Tạ Huyền được".

Kỷ Thiên Thiên nhìn bóng sau lưng Lưu Dụ biến mất, hoan hỉ nói: "Thiên Thiên hiểu rồi!".

Tiếp đó quay về phía Yến Phi hết sức hớn hở nói: "Còn chưa cảm tạ anh về những chiếc hoa đăng này! Thiên Thiên thật không nghĩ con người người cũng biết cách làm cho nữ nhi sung sướng, Thiên Thiên cảm thấy rất bất ngờ!".

Đoạn mỉm cười ngọt ngào, nhìn thẳng vào mắt chàng nói: "Người ta thật sự rất cảm động".

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn mấy người chẳng ai không mắt hoa đầu váng, Kỷ Thiên Thiên trong giây phút này cực kỳ quyến rũ, nếu có ai không cảm thấy tình cảm của nàng đối với Yến Phi, kẻ đó nhất định là một tên đại ngốc.

Yến Phi thì như ngậm phải bồ hòn, bài thuyết từ chàng đã chuẩn bị kỹ càng từ trước để giải thích ngọn ngành câu chuyện chưa nói ra được nửa lời, đã đành phải ngậm ngậm nuốt ngược vào bụng.

Chàng làm sao có thể nhẫn tâm làm đau lòng Thiên Thiên? Làm sao phá đi ấn tượng đẹp đẽ của đêm đầu tiên ở Biên Hoang Tập?

Hà hướng chàng căn bản không có cách nào kháng cự nổi ma lực kinh người của nàng, trên đời còn có nữ nhân nào quyến rũ hơn nàng? Ngọn sóng ái tình che phủ cả đất trời đang ập đến, chàng lại không có đường chạy trốn, chỉ còn cách đối diện với nó.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Người ta vốn muốn xin anh đưa đi dạo du Biên Hoang Tập, cùng nhau hân hoan thưởng ngoạn cảnh đẹp ban đêm, tiện thể có lẽ vật hồi đáp anh, tuy nhiên Lưu lão đại đã ly khai đi lo chính sự, nơi này đương nhiên nên do anh tọa trấn".

Cao Ngạn nghiêm mặt nói: "Ngày lành cảnh đẹp, ước hẹn của người đẹp cùng Yến lão đại của chúng ta há có thể bỏ qua. Thiên Thiên yên tâm mà đi chơi, không ai dám đụng vào chúng ta đâu, hơn nữa chúng ta còn gì để mà mất, có gì mà không yên lòng chứ".

Bàng Nghĩa cũng tham gia: "Tuyệt đối đồng ý, bọn ta cũng không phải là ngày đầu tiên ở cái Biên Hoang Tập hỗn loạn này".

Kỷ Thiên Thiên nhú mày: "Tiểu Thi thì làm sao?".

Yến Phi nói: "Cô ấy có thể đồng hành với chúng ta".

Tiểu Thi lập tức hai má đỏ như ráng chiều, lắc đầu nói: "Tiểu Thi ở lại đây, có Bàng đại ca và Cao công tử, Tiểu Thi không sợ".

Tiếp đó đưa mắt cho Yến Phi, cười chúm chím: "Nếu bọn chúng không sợ Yến lão đại, việc gì phải dùng đến thủ đoạn ăn trộm vặt như thế".

Cao Ngạn nói: "Nói rất hay, dựa vào thanh danh của Yến lão đại, kẻ nào dám không nể mặt đôi chút".

Kỷ Thiên Thiên hân hoan nói: "Thực có thể đi sao?".

Yến Phi ngấm ngầm thở dài, xem ra đành phải đối nàng đến cùng vậy, may mà kẻ duy nhất biết chân tướng là Cao Ngạn tuyệt không khi nào vác đá ghè chân mình, chìa tay nói: "Thiên Thiên công tử, xin mời khởi hành".

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười say đắm, giơ tay chào đám Tiểu Thi, bước chân nhẹ nhàng dứt khoát hướng về phía con đường lớn phía đông.

Cao Ngạn lập tức phát ra một tràng cười quái dị, thúc Yến Phi đuổi theo.

Yến Phi tuy hận không thể đá cho hắn mấy cái vào mông, khổ nỗi không làm gì được, chỉ còn cách đuổi theo hình bóng mê người của Kỷ Thiên Thiên phía trước.

o0o

Lưu Dụ tuyệt không phải là người chỉ biết nói suông, mà cầm chắc là tìm được vàng trở về, chính vì gã là một thám tử giỏi nhất trong Bắc Phủ binh.

Gã không làm được, người khác cũng không làm được.

Kẻ trộm vàng hoặc giả không nghĩ rằng bọn họ trong thời gian ngắn ngủi như thế phát hiện việc mất trộm. Số vàng đó rất nhiều khả năng vẫn còn ở đâu đó trong Tập, chưa kịp tẩu tán.

Đêm nay Biên Hoang Tập các bang hội lớn nhỏ đều khẩn trương tước kiểm giương cung, toàn bộ các đường thủy lục xuất nhập đều bị giám thị chặt chẽ, vì vậy không phải là thời cơ tốt để mang vàng tẩu tán.

Hơn ngàn lượng vàng là một tài sản khổng lồ, đủ để một bang hội lớn như Hán bang hoạt động ít nhất trong một năm, trọng lượng đạt đến hơn tám mươi cân, bất luận kẻ trộm vàng mang xách bằng tay không, hay là dùng công cụ vận chuyển, đều sẽ lưu lại

vết tích, khó mà che mắt một người từng được thụ giáo một cách bài bản về kỹ thuật truy tìm tung tích như Lưu Dụ.

Gã trước tiên từ bên ngoài căn lều xảy ra vụ trộm bật hỏa tập tìm kiếm cẩn thận, mau chóng tìm ra vết tích tên trộm, đối phương cứng rất cao minh, luôn đặt bước chân ở những chỗ không lưu lại dấu vết như trên đám cỏ rậm hoặc đá khối, nhưng có thể vì thân mang vật nặng nên vẫn để lại dấu tích mờ nhạt.

Lưu Dụ theo vết tích tìm thấy truy thẳng ra bên ngoài hậu viện, khu vực này cảnh tượng hoang vu, đường đi lối lại khó khăn, vườn tược bị bỏ hoang cỏ dại um tùm.

Tiền thân của Biên Hoang Tập là Hạng thành là một thành trấn hạng trung, cư dân vốn có tới hơn hai mươi vạn, hiện tại dân chúng các tộc còn lại không quá năm vạn người, cộng thêm nhân khẩu lưu động cũng chỉ khoảng sáu bảy vạn, vì vậy đều tập trung quanh bốn đường phố lớn và quanh bến thuyền. Những khu vực còn lại đều yên tĩnh như quỷ vực, tạo thành một điểm đặc sắc nữa của Biên Hoang Tập.

Tối con đường sứt lở ở hậu viện, Lưu Dụ lại phát hiện dấu vết mới ở cách đó trăm bước về phía bên phải, đó là vết bánh xe và dấu chân ngựa còn chưa bị gió bụi che lấp, rõ ràng trước đó đã có xe ngựa xuất phát từ đây.

Lưu Dụ thầm kêu giảo hoạt, một tên trộm tinh minh lão luyện tuyệt đối không phạm sai sót lớn như vậy, rõ ràng đây là thủ pháp che mắt địch nhân.

Gã lập tức lấy nơi đó làm trung tâm, kiểm tra kỹ càng trong khuôn viên trăm bộ, cuối cùng lại phát hiện dấu tích mới ở một tòa nhà hoang cách đó không xa, đến lúc này tên trộm không cần che giấu gì nữa, cứ thế từ phía sau nhà mà đi.

Lưu Dụ giữ bình tĩnh, nín thở truy theo, thầm nghĩ nếu bắt được tên này, dù có là Thiên vương lão tử cũng phải chém hấn thành từng khúc mới hả tức.

o0o

Trên đường phố ánh đèn lửa tối thui, lặng lẽ không người, xa xa khu chợ đêm thì ánh sáng rực rỡ hắt lên bầu trời, hình thành hai vùng minh ám rất kỳ thú.

Kỷ Thiên Thiên gót sen uyển chuyển sóng vai Yến Phi cùng đi, đôi lúc tựa như vô ý đụng vai thơm vào Yến Phi, cảm giác ngọt ngào êm ái khiến tâm tình yên tĩnh của Yến Phi không khỏi có đôi chút gợn sóng.

Cảm thụ làn hương thơm ngát mê người từ thân thể nàng, Biên Hoang Tập đã không còn là Biên Hoang Tập, mà là xứ sở say lòng người nhất trong thiên hạ, tràn đầy viễn tưởng vị lai hy vọng và sinh cơ.

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: "Người ta rất muốn cùng anh tâm sự, anh có nguyện ý nghe không?".

Ý tưởng cuối cùng muốn giải thích sự thật về những chiếc hoa đăng của Yến Phi dưới uy lực của giọng nói êm đềm ấm áp của nàng cuối cùng đã tan biến, Yến Phi nói: "Thiên Thiên có tâm sự gì?".

Kỷ Thiên Thiên vui mừng liếc nhìn chàng, nhẹ nhàng thốt: "Thiên Thiên thật may mắn, trước đây ở Kiến Khang có nghĩa phụ là tri kỷ, đến Biên Hoang Tập người người đều sợ hãi, lại có Yến lão đại, ông trời quả không bạc đãi Thiên Thiên".

Yến Phi rất muốn hỏi còn người đã khiến nàng chung tình thì thế nào, đương nhiên hiểu rõ đây là một câu nói ngu ngốc sẽ làm hỏng hết phong cảnh. Chàng từ rất lâu không có sự tiếp xúc thân mật như thế này với phái nữ, nói đúng ra vẫn hoàn toàn không quen và không hòa nhập, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Kỷ Thiên Thiên tiếp tục nói: "Thiên Thiên thường tưởng tượng ở thời khắc rời khỏi nhân thế, sự việc khiến mình hối hận không phải là việc Thiên Thiên đã từng làm, mà là việc muốn làm nhưng lại không làm được. Anh minh bạch ý tứ của Thiên Thiên chứ?".

Tâm thần Yến Phi rung động, mấy lời này của Kỷ Thiên Thiên biểu lộ rất rõ ràng tính cách dám nghĩ dám làm của nàng. Lần này đến Biên Hoang Tập là một minh chứng cụ thể, nhẹ thở dài nói: "Coi vậy thì ta trước khi lâm tử sẽ phải hối hận đến chết! Bởi vì ta là một tên đại lười, chuyện gì cũng không muốn làm, chỉ muốn sống hết sức đơn giản, không muốn vai mang gánh nặng sống nốt những ngày còn lại".

Kỷ Thiên Thiên nói liến thoắng: "Thiên Thiên thật cảm thấy vinh hạnh, Yến Phi vốn luôn trề nải không thích làm gì, vậy mà lại tặng Thiên Thiên mười tám cây đèn kéo quân, làm cho đêm đầu tiên của Thiên Thiên ở Biên Hoang Tập tràn đầy sức sống và rạng rỡ ánh đèn! Người ta phải tạ anh thế nào đây?".

Yến Phi thầm hứa, vĩnh viễn không để Kỷ Thiên Thiên biết chân tướng sự việc, mỉm cười nói: "Nàng chịu công khai ước hẹn với một kẻ thấp kém ngớ ngẩn như ta đã là một lễ tạ lớn nhất rồi. Qua bên này!".

Nói rồi dẫn nàng qua con đường ngang.

Kỷ Thiên Thiên ngoan ngoãn theo chàng đi, dần dần rời xa vùng sáng từ Dạ Oa Tử chiếu tới.

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Không phải Thiên Thiên muốn đến Dạ Oa Tử sao? Vì sao không phản đối gì?".

Kỷ Thiên Thiên khẽ nhún vai, tươi tỉnh nói: "Ước hẹn là do người ta đề xuất, đến chỗ đó đương nhiên do huynh làm chủ, Yến Phi đưa Thiên Thiên đến chỗ nào thì đấy là nơi hấp dẫn nhất ở Biên Hoang Tập.

Yến Phi cảm thấy trái tim như tan chảy, thiện ý của nàng đủ khiến cho bất kỳ người nào bên cạnh nàng đều cảm thấy mê say như cây cỏ đùa gió xuân, bèn nói: "Ta trước nay không đến Dạ Oa Tử, vì ngại chốn náo nhiệt chen chúc. Ở những đô thành danh tiếng khác, các danh sĩ phong nhã đều thích đặt mỹ danh gì đấy cho bảy tám cảnh đẹp, Biên Hoang Tập của chúng ta cũng có Biên Hoang tứ cảnh, hiện tại ta với nàng sẽ tới một trong số đó, Bình Kiều nguy lập".

Kỷ Thiên Thiên hớn hờ nói: "Cái danh xưng này thật mới lạ, trong đó chữ 'nguy' hết sức có hồn, rất hợp với tình thế hung hiểm của Biên Hoang Tập.

Yến Phi cảm khái nói: "Đối với người khác, Biên Hoang Tập chính xác là địa phương nguy hiểm nhất, mỗi ngày đều sống trong cảnh nguy hiểm chực chờ. Nhưng đối với Kỷ Thiên Thiên lại là chuyện khác, vì rằng không ai đủ ác độc nhẫn tâm làm hại nàng".

Kỷ Thiên Thiên chợt lộ thần sắc ảm đạm, cúi đầu buồn bã nói: "Người ta vừa bị mất trộm hết sạch tài sản, lại còn nói không ai làm hại Thiên Thiên? Yến Phi thì sao? Anh chẳng tiếc gì làm người ta đau lòng đúng không?".

Một nỗi đắng cay như hồng thủy cuộn dâng trong trái tim chàng, Kỷ Thiên Thiên đề cập đến chuyện mất trộm chỉ để che giấu tâm sự nàng khó quên nỗi tình cũ, thần sắc thê lương trong mắt nàng hiện tại cùng với ngày nọ trên thuyền không khác gì nhau.

Kỷ Thiên Thiên đến Biên Hoang Tập, là để quên đi câu chuyện từng phát sinh ở Kiến Khang, xa rời nơi đã khiến nàng thần đoạn hồn tiêu; cùng chàng dạo du Biên Hoang Tập, cũng là muốn mượn sự có mặt của chàng để quên đi kẻ đã khiến nàng tổn thương, không phải thực đã phát sinh tình cảm với chàng, bằng không đã chẳng phải vì nhớ đến người đó mà vô phương khống chế tình cảm.

Những suy tưởng này khiến chàng có cảm giác mọi điều mong ước đều xám xịt, tư vị ái tình suốt đời vô vọng tràn ngập trái tim. Trong chuyện tình cảm nam nữ chàng đã từng lãnh đủ! Lần này tuy không muốn nhưng cũng không tránh khỏi chịu thêm một đả kích nữa.

Cảnh tượng xung quanh âm đạm, nguyên là họ đã đi vào một ngõ nhỏ hai bên có tường cao che chắn, chỉ chừa lại trên đầu những vì sao sáng rực, cảm giác thật kỳ dị, cơ hồ khó thấy trong trần gian.

Kỷ Thiên Thiên kéo tay Yến Phi, dịu dàng hỏi: Vì sao không trả lời người ta? Cái ngõ nhỏ này thật là đẹp!".

Ngón tay nàng tựa như ôn hương nhuyễn ngọc nắm cánh tay chàng, cảm giác này thật là kỳ diệu mê hoặc. Nhưng mà Yến Phi lại biết rõ Kỷ Thiên Thiên hiểu rằng mình đã nhìn thấy tâm sự của nàng, cho nên mới làm vậy để đền bù, an ủi chàng.

Chàng bất giác theo cảm tính định đẩy tay nàng ra, nhưng làm sao có thể nhẫn tâm làm nàng tổn thương? đành gượng cười nói: "Sự thực ta đã dừng hành động trả lời câu hỏi của nàng rồi".

Kỷ Thiên Thiên lại một lần nữa cúi đầu không nói.

Xuyên qua ngõ hẹp, tầm mắt bỗng nhiên mở ra mệnh mang, xuất hiện một cái hồ nhỏ, mặt nước đầy những cánh bèo bông bênh, những trang viên xung quanh bờ hồ không phải bị bỏ phế, mà chính là đã phải trải qua hỏa kiếp nhân họa mới thành ra cảnh tường xiêu ngói đổ, cỏ hoang um tùm, một cây cầu tàn phế thương tích đầy mình vươn ra trên mặt hồ, dáng vẻ xập xệ của nó khiến người ta nghi ngờ liệu nó có thể có thể để ai lên đó được không.

Ở cái góc xa xôi ánh đèn lửa từ Đa Oa Tử không chiếu tới này, chỉ có bầu trời đầy sao, không gian hoang vu ám dụ tử vong và hủy diệt. Những bông sen trắng nổi bật trên nền xanh biếc của những cánh bèo, dưới ánh sao đêm lấp lánh, tràn ngập sức sống, đối nghịch với cảnh tượng thê lương xung quanh, giới hạn giữa cuộc sống và cái chết thật mơ hồ khó phân.

Cây cầu tàn phế giống như chết đi sống lại rồi lại chết đi, tạo thành phương tiện duy nhất thông sang bờ bên kia xa vời vợi.

Kỷ Thiên Thiên "a" lên một tiếng, buông tay Yến Phi, khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ thuần khiết, cặp mắt mở trừng trừng, không tin nổi dị cảnh trước mắt.

Từ ngõ hẹp tối tăm đi ra, chợt thấy mở ra bầu trời sao đẹp để mệnh mang, quả thực khiến người ta phải bật kêu lên.

Thời khắc ngọc thủ của Kỷ Thiên Thiên rời khỏi cánh tay mình, Yến Phi bất giác có cảm giác mát mát, đành ngậm tự nguyện rửa mình thật chẳng ra sao, lại đi sinh ra uất ức không đâu, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Không cần đợi chàng đưa đường, Kỷ Thiên Thiên đi thẳng lên cây cầu gãy, tựa như quên hết những chuyện vừa rồi, rồi rít nói: "Chúng ta lên trên cầu ngời có được không? Chắc chắn cảm giác sẽ rất dễ chịu".

o0o

Lưu Dụ núp dưới mái một tòa phế trạch nằm ở góc tây bắc Biên Hoang Tập, quan sát tòa nhà hoang khác bên cạnh, tòa nhà này gồm có ba lớp, hai bên có hai cái giếng lớn, đèn lửa tối thui, không một bóng người.

Lưu Dụ có thể khẳng định kẻ trộm đã mang vàng giấu vào trong, bởi vì sau khi đối phương vào trong rồi đi ra, các vết tích đã biến thành mờ nhạt đến mức không thể nhìn thấy nữa, nếu không phải là vết chân trên mặt đất lộ ra sơ hở, gã lại không sẵn định kiến, khi đó nhất định không phát giác được.

Với tính cách trầm ổn của Lưu Dụ cũng phải rất lấy làm tự hào. Có thể truy tung đến chỗ này, coi thì dễ, sự thực đó là thành quả của việc rèn luyện trăm ngàn gian khó mới có.

Đối phương không phải chỉ có một mình, mà là hành động có tổ chức, ít nhất ngoài tên trộm ra, còn có người đánh xe ngựa thực hiện việc dương đông kích tây, để đánh lạc hướng người đuổi theo.

Nơi này hoặc giả chỉ có tác dụng giấu giếm tang vật, còn có thể là sào huyệt tạm thời của đối phương, bất luận là tình huống nào, địch nhân cũng có thể tùy lúc trở lại, cho nên gã cần phải tìm ngay được số vàng, đến lúc đó muốn đánh muốn chạy là tùy tình hình.

Lưu Dụ vọt mình bay lên, lao vào tòa nhà hoang nọ.

o0o

Yến Phi ngơ ngẩn ngẩn những cánh bèo man mác trôi dưới cầu, trong lòng hoang mang, đối với thế giới hư ảo mà không thực, dường như một cảm giác mộng ảo rất rõ ràng lại xuất hiện lan tỏa ra từ trong ký ức. Nỗi nhớ mầu thân, hồi ức về cuộc sống thuở thiếu thời giao kết với nhau thành quá khứ không thể nào quên của chàng! Đã giống như

xa không thể tới, lại tựa hồ gần ngay trước mắt, như đây như đó, khiến người ta sinh ra cảm giác đau đớn băng khuâng mà bất lực.

Kỷ Thiên Thiên ngồi rất thoải mái trên mép cây cầu gãy, hai chân buông thõng, tâm hồn hoàn toàn hòa nhập vào cảnh hoang tàn lạnh lẽo mà mỹ lệ, từ khu vực đổ nát vắng vắng tiếng ve sầu kêu than. Nàng cũng có cảm nhận như Yến Phi, toàn bộ quá khứ tựa như ở ngay trước mắt, nhưng không khác nào ở xa ngàn dặm.

"Ta sẽ không hối hận những chuyện đã làm, chỉ hối hận những chuyện muốn làm mà không làm".

Câu nói của Kỷ Thiên Thiên vẫn vang bên tai, lúc này đối với Kỷ Thiên Thiên tâm tình chàng đã trở nên đậm bạc, những đốm lửa tình vừa ngùn cháy đã ngập trong nước lạnh, nhưng một ngày nào đó liệu chàng có hối hận đã không tận lực tranh đoạt trái tim nàng hay không?

Thanh âm ngọt ngào của Kỷ Thiên Thiên lại vang lên: "Đừng đứng đó như một tên ngốc nữa có được không? Tới ngồi cạnh người ta đi!".

Nàng càng quyến rũ hơn, Yến Phi càng cảm nhận rõ nỗi đau đớn mất mát, chàng đối với chuyện ái tình nam nữ vốn như chim sợ làn cây cong, dù rằng không có tình yêu đất trời hôn ám không còn sinh thú, chí ít cũng khiến chàng cảm thấy an toàn hơn cho cuộc sống bình dị của mình.

Kỷ Thiên Thiên chợt nhảy dậy, nắm lấy cánh tay chàng, kéo chàng ngồi xuống, giận nói: "Tiểu quỷ đáng chết này! Anh làm người ta giận đấy!".

Yến Phi quay sang nhìn nàng, cảm thấy tư vị mê người truyền qua bàn tay Kỷ Thiên Thiên, nhìn thẳng vào đôi mắt mỹ lệ đa đoan của nàng, cười khổ: "Thiên Thiên à! Tình cảm của nàng với người đó đã bắt rễ sâu đậm, không dễ gì dứt bỏ, nàng không quên được y!".

Kỷ Thiên Thiên buông tay chàng: "Không! Ta không quên y chỉ vì ta hận y!".

Yến Phi cảm thấy cay đắng trong lòng, chàng đã nhìn thấy ánh lệ trong mắt Kỷ Thiên Thiên khi nàng cúi đầu xuống. Nàng vì đặt tình cảm sai lầm, ái tình càng sâu đậm, dứt bỏ nó càng thêm đau khổ.

Kỷ Thiên Thiên ghé sát tai chàng nói: "Yến Phi! Anh cũng làm Thiên Thiên đau lòng giống như y sao?".

Yến Phi giật nảy mình, trời ơi! Đối mặt với giai nhân này, chàng biết làm sao mới phải đây? Chỉ cần một câu nói quyết tuyệt, chàng có thể kết thúc mối quan hệ nam nữ

chỉ vừa mới bắt đầu với nàng, nhưng chàng có đủ nhẫn tâm làm tổn thương nàng như vậy không?

- o O o -